

924.

1916.

SYNDIG KÆRLIGHED

eller

**Stævnemødet i
Eremit - Hytten.**

294.

Nutids-Skuespil af Nordisk Films Co.

3 Akter.

50 Afdl.

Panophon 3 juli 1916.

PERSONERNE:

Grev Gerner v. Heyden . . Hr. **Anton de Verdier.**
Irene, hans Hustru . . . . Fru **Else Frölich.**
Eyvind og Elisa, deres Børn.
Baron v. Cherkow . . . . Hr. **Rasmus Christiansen.**
Olga, hans Hustru . . . . Fru **Ellen Kornbeck.**

En ejendommelig, virkelig original Idé er lagt til Grund for denne smukke og kunstnerisk værdifulde Film, hvis interessante Handling kappes med den fortrinlige Udførelse om at skabe **en stor og ægte Succes!**

Afdelingerne:

1. Grev v. Heyden paa Rejse.	26. Grevinde Irene ved Flyglet.
2. Hans Hustru.	27. Stjaalen Lykke.
3. I sine Børns Selskab.	28. Overrasket!
4. Bedstefaders Paafund.	29. Gæsternes Opbrud.
5. Eremit-Hytten.	30. Moder og Børn.
6. I Slotsparkens Udkant.	31. Et Kørselsuheld.
7. Munkens Mekanisme.	32. Skæbnens Vilje.
8. En nødvendig Reparation.	33. „Mød mig i Eremit-Hytten!“
9. Urmageren maa hjælpe!	34. I Kamp med sin Samvittighed.
10. Ungdomsvennerne.	35. Hendes Løfte.
11. Et Møde i Hovedstaden.	36. Børnenes Leg.
12. Baron v. Cherkows skønne Hustru.	37. Eyvind gaar paa Opdagelser.
13. Invitationen.	38. Et Gemmested.
14. Et hjærteligt Velkommen.	39. Den morsomme Dukke.
15. Gryende Forelskelse.	40. Urværket trækkes op.
16. Greven og Baronessen.	41. Baronessen kommer.
17. Paa Ridetur.	42. Eremitten!
18. Omegnens Seværdigheder.	43. Syndig Kærlighed.
19. Den mystiske Hytte.	44. Hvor er Eyvind.
20. Uhyggelige Indtryk.	45. Grevinde Irene og lille Elisa.
21. „Jeg vil ud herfra!“	46. Et Hjerteslag.
22. „Den afskyelige Eremit!“	47. Ved Baronessens Lig.
23. Samvittighedens Stemme.	48. Mand og Hustru.
24. Stort Selskab!	49. Pagten knyttes paany.
25. Der musiceres.	50. I Lykkens Solskin.

Forstemt!

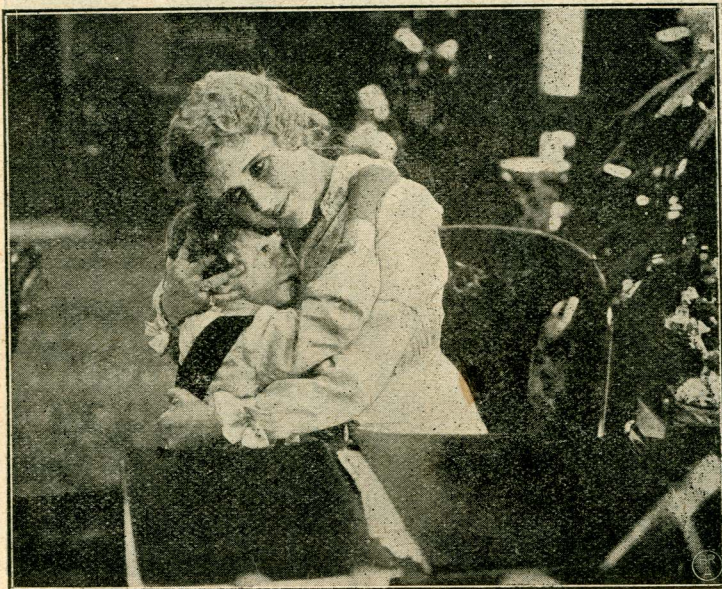
Syndig Kærlighed.

Grev Gerner v. Heyden er paa Rejse, og hans Hustru Irene tilbringer Dagene alene i Selskab med sine smaa Børn, Drengen Eyvind og Pigen Elisa. En Dag besøger Grevinden og Børnene „Eremithtytten“, en lille Hytte i gammel Stil, som Godsets tidligere Ejer, Grev Gerners Bedstefader, har ladet opføre i Udkanten af Parken. „Eremithtytten“ er den blevet døbt, fordi Bedstefaderen, der var lidt af en Særling, indvendigt havde indrettet den som et Kapel, i hvilket der end ikke manglede en Munk, som knælede ned paa Bedeskamlen. Ganske vist ikke nogen levende Munk, men en mekanisk Dukke, der, naar Urværket i dens Indre blev trukket op, baade kunde bevæge Arme og Ben.

Isenesættelsen skyldes Hr. Dir. AUGUST BLOM.

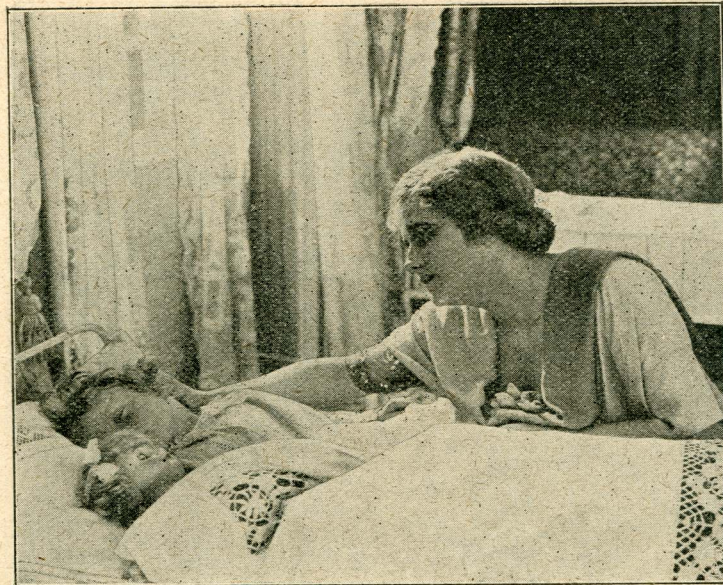
Mo'rs Kæledægge

I mange Aar har ingen sat sin Fod i den forfaldne Hytte, og Mekanismen i Dukken er gaaet itu. Nu bestemmer Grevinden sig til at lade den gøre i Stand og giver en Urmager Besked om at reparere den.

Kort efter vender Grev v. Høyden tilbage fra sin Rejse. I Hovedstaden har han truffet en Ungdomsven, Baron v. Cherkow, i hvis smukke Frue han er blevet indtaget, og har inviteret Baron og Baronessen til at tilbringe nogle Dage som hans Gæster ude paa Godset.

Fru Irene har vel helst set, at hun havde faaet Lov til at tilbringe de første Dage efter Gensynet alene med sin Mand, men for hans Skyld giver hun dog Gæsterne en venlig Modtagelse.

Imidlertid faar hun snart Øjnene op for sin Mands Forelskelse i Baronessen, der selv i Stedet for at hindre ham i

Ved lille Elisass Seng

at gøre Kur snarere synes at opmuntre ham. — Hun tager saaledes det Løfte af ham, at han maa vise hende Omegnen, og de rider ud sammen.

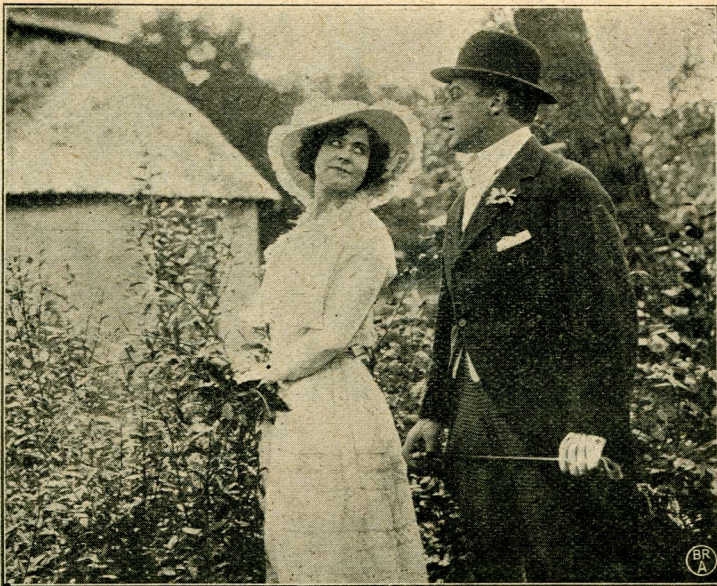
Paa Vejen kommer de til Eremithytten. Baronessen ytrer Ønske om at se den indvendig, og Grev v. Høyden ledsager hende derind.

Saa stærkt Indtryk gør den knælende Eremit paa Baronesse v. Cherkow, at Grev Gerner har al sin Overtalelsesevne behov for at berolige hende. Han forklarer hende, at hun ingen Grund har til Frygt. „Eremitten“ er kun en Dukke, i hvilken Mekanismen tilmed er i Stykker, saa at den ikke en Gang kan bevæge sig. Helt befri hende for det uhyggelige Indtryk kan han dog ikke, og hun forlanger at komme bort.

Og fra nu af staar Billedet af „Eremitten“ — „den afskyelige Eremit“ — for hendes Indre. Saa ofte Fristerens Ord

Der leges med Ilden

lyder i hendes Øren, synes Billedet at stille sig mellem hende og Grev Gerner. Tilsidst indbilder hun sig, at det er hendes onde Samvittighed, der paa denne Maade advarer hende mod at begaa nogen Synd.

Til Middagen samme Dag er der indbudt stort Selskab. Efter Bordet spiller Grevinde v. Heyden for Gæsterne. Medens hun sidder ved Flyglet, ser hun sin Mand og Baronesse v. Cherkow forlade Selskabet. En frygtelig Mistanke bemægtiger sig hende. Hun rejser sig fra Flyglet og følger efter dem. I et tilstødende Kabinet træffer hun dem . . . og faar sin Mistanke bekræftet . . .

Der bliver selvlølgelig stor Opstandelse. Baron og Baronesse v. Cherkow bereder sig øjeblikkelig til Afrejse. Ogsaa Fru Irene har taget sin Bestemmelse. Hun vil forlade sit Hjem og tage Børnene med sig. Inden hun formaar at faa udført

Stjaalen Lykke

sin Beslutning, er Baronen og Baronessen imidlertid vendt tilbage. Køretøjet, med hvilket de er taget bort, er gaaet i Stykker, og de kommer nu igen for at bede om Gæstfrihed et Døgn endnu.

I Grev Gerner's Øjne tager denne Hændelse sig ud, som om det har været Skæbnens Mening paany at føre ham sammen med Baronesse v. Cherkow, og han trygler hende om at møde ham i „Eremithytten“. Baronessen kæmper længe med sin Angst og sin Samvittighed, men bestemmer sig dog tilsidst til at opfylde hans Bøn.

I Parken leger imidlertid lille Eyvind og Elisa. Med eet er Eyvind forsvunden. Han har forladt sin lille Søster for at gaa paa Opdagelse paa egen Haand. Han har faaet Lyst til at gemme sig i Eremithytten. Dukken er jo nu bleven repareret. Det kunde være helt morsomt, synes han, at se den bevæge sig.

Ved Baronessens afsjælede Legeme

Som tænkt, saa gjort! Han kryber ind bag den knælende Eremit og trækker Urværket op.

Netop som han er færdig hermed, lukkes Døren til Hytten op, og Drengen ser fra sit Skjul Baronesse v. Cherkow træde ind. Da begynder Mekanismen i Dukken at virke. „Eremitten“ rejser sig; med stive, uvirkelige Bevægelser vender den sig mod Baronessen og strækker anklagende sine Arme mod Himlen . . . .

Elisa har fundet sin Moder og forklaret hende, at Broderen vistnok er løbet ind i Eremithytten. De gaar derhen for at søge ham. Da Fru Irene træder ind, finder hun sin Mand knælende over en Kvindes Lig. Skrækken har dræbt Baronesse v. Cherkow. — Men ved hendes afsjælede Legeme genfinder Mand og Hustru hinanden til Lykke og Velsignelse for deres smaa Børn.

E r e m i t t e n .

- - - - -

Personerne:

Grev Gerner v. Heyden.....	Herr Anton de Verdier.
Irene, hans Hustru.....	Fru Else Frölich.
Eyvind)	
Elisa) deres Børn.....	
Baron v. Cherkow.....	Herr Rasmus Christiansen.
Olga, hans Hustru.....	Fru Ellen Kornbeck.

Grev Gerner v. Heyden er paa Rejse, og hans Hustru Irene tilbringer Dagene alene i Selskab med sine smaa Børn, Drengen Eyvind og Pigen Elisa. En Dag besøger Grevinden og Børnene "Eremithytten", en lille Hytte i gammel Stil, som Godsets tidligere Ejer, Grev Gerners Bedstefader, har ladet opføre i Udkanten af Parken. "Eremithytten" er den blevet døbt, fordi Bedstefaderen, der var lidt af en Sørling, indvendig havde indrettet den som et Kapel, i hvilket der end ikke manglede en Munk, som knælede ned paa Bedeskamlen. Ganske vist ikke nogen levende Munk, men en mekanisk Dukke, der, naar Urværket i dens Indre blev trukket op, baade kunde bevæge Arme og Ben. I mange Aar har ingen sat sin Fod i den forfaldne Hytte, og Mekanismen i Dukken er gaaet itu. Nu bestemmer Grevinden sig til at lade den gøre i Stand og giver en Urmager Besked om at reparere den.

Kort efter vender Grev v. Heyden tilbage fra sin Rejse. I Hovedstaden har han truffet en Ungdomsven, Baron v. Cherkow, i hvis smukke Frue han er blevet indtaget, og har inviteret Baronen og Baronessen til at tilbringe nogle Dage som hans Gæster ude paa Godset. Fru Irene havde vel helst set, at hun havde faaet Lov til at tilbringe de første Dage efter Gensynet alene med sin Mand, men for hans Skyld giver hun dog Gæsterne en venlig Modtagelse. Imidlertid faar hun snart Øjnene op for sin Mand's Forelskelse i Baronessen, der selv i Stedet for at hindre ham i at gøre Kur snarere synes at opmuntre ham. Hun tager saaledes det Løfte af ham, at han maa vise hende Omegnen, og de rider ud sammen. Paa Vejen kommer

de til Eremithytten. Baronessen ytrer Ønske om at se den indvendig, og Grev v. Heyden ledsager hende derind. Saa stærkt Indtryk gør den knælende Eremit paa Baronesse v. Cherkow, at Grev Gerner har al sin Overtalelsesevne behov for at berolige hende. Han forklarer hende, at hun ingen Grund har til Frygt. "Eremitten" er kun en Dukke, i hvilken Mekanismen tilmed er i Stykker, saa at den ikke en Gang kan bevæge sig. Helt befri hende for det uhyggelige Indtryk kan han dog ikke, og hun forlanger at komme bort. Og fra nu af staar Billedet af "Eremitten" - "den afskyelige Eremit" - for hendes Indre. Saa ofte Fristerens Ord lyder i hendes Øren, synes Billedet at stille sig mellem hende og Grev Gerner. Tilsidst indbilder hun sig, at det er hendes onde Samvittighed, der paa denne Maade advarer hende mod at begaa nogen Synd.

Til Middagen samme Dag er der indbudt stort Selskab. Efter Bordet spiller Grevinde v. Heyden for Gæsterne. Medens hun sidder ved Flyglet, ser hun sin Mand og Baronesse v. Cherkow forlade Selskabet. En frygtelig Mistanke bemægtiger sig hende. Hun rejser sig fra Flyglet og følger efter dem. I et tilstødende Kabinet træffer hun dem...og faar sin Mistanke bekræftet....

Der bliver selvfølgelig stor Opstandelse. Baron og Baronesse v. Cherkow bereder sig øjeblikkelig til Afrejse. Ogsaa Fru Irene har taget sin Bestemmelse. Hun vil forlade sit Hjem og tage Børnene med sig. Inden hun naar at faa udført sin Beslutning, er Baron og Baronessen imidlertid vendt tilbage. Køretøjet, med hvilket de er taget bort, er gaaet i Stykker, og de kommer nu igen for at bede om Gæstfrihed et Døgn endnu.

I Grev Gerners Øjne tager denne Hændelse sig ud, som om det har været Skæbnens Mening paany at føre ham sammen med Baronesse v. Cherkow, og han trygler hende om at møde ham i "Eremithytten". Baronessen kæmper længe med sin Angst og sin Samvittighed, men bestemmer sig dog tilsidst til at opfylde hans Bøn.

I Parken leger imidlertid lille Eyvind og Elisa. Med et er Eyvind forsvunden. Han har forladt sin lille Søster for at gaa paa Opdagelse paa egen Haand. Han har faaet Lyst til at gemme sig i Eremithytten. Dukken er jo nu bleven repareret. Det kunde være helt morsomt, synes han, at se den bevæge sig. Som tænkt, saa gjort! Han kryber ind bag den knælende Eremit og trækker Urværket op. Netop som han er færdig hermed, lukkes Døren ^{til Hytten} op, og Drengen ser fra sit Skjul Baronesse v. Cherkow træde ind. Da begynder Mekanismen i Dukken at virke. "Eremitten" rejser sig; med stive, uvirkelige Bevægelser vender den sig mod Baronessen og strækker anklagen- de sine Arme mod Himlen....

Elisa har fundet sin Moder og forklaret hende, at Broderen vistnok er løbet ind i Eremithytten. Da gaar derhen for at søge ham. Da Fru Irene træder ind, finder hun sin Mand knælende over en Kvindes Lig. Skrækken har dræbt Baronesse v. Cherkow. - Men ved hendes afsjælede Legeme genfinder Mand og Hustru hinanden til Lykke og Velsignelse for deres smaa Børn.

THE HERMIT

Nordisk Drama in Three Parts.

THE NORDISK FILM HIRE SERVICE,

Nordisk Films Co., Ltd.

166-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone—
Gerrard 6172.

Telegrams—
Norfilcom, Ox London.

"The Hermit"

NORDISK DRAMA IN THREE PARTS.

LORD GERALD LEIGHTON is the owner of a beautiful country house and ancestral estate. One of the curiosities of the property is a Hermit's Hut, built in the adjacent woods, containing a mechanical figure of an old hermit which, on being wound up, performs a series of regular movements.

One day Lord Gerald brings home with him old Baron Seymour and his young wife Olga. The couple have not long been staying as guests in the house when Lady Leighton

begins to suspect that the relations existing between her husband and the Baroness are more intimate than they should be, for the couple seem to spend the whole of their time alone in the grounds or in the neighbouring woods.

One afternoon they go to see the hermit's hut, and while they are inside examining the place, a vision of the Hermit, pointing an accusing finger at her appears before the Baroness, giving her such a fright that she pleads with Gerald to take her home at once as the place has got on her nerves.

At home there are scenes between both couples, for both Lady Leighton and Baron Seymour have discovered grounds for suspicion in the attitude of their respective partners towards

one another. Lady Leighton tells her husband of her intention to leave him without delay, taking her children with her, and Baron Seymour comes into the room to announce the immediate departure of himself and his wife, adding that it is only the weight of his years that prevents him challenging Lord Gerald to a duel. A carriage is placed at their disposal and they drive away to the station. But on rounding a bend in the country road a wheel gives way, and they are compelled to ask Lord Gerald's hospitality for still another day.

That night Lord Gerald sends a note to the Baroness saying that he must see her before she leaves. An appointment is made in the hermit's hut, and to this the Baroness goes to await her lover. And there she is found lying dead a little while later, by the mother who has gone there in search of her son.

Then, with the object of his temporary fascination removed for ever, Lord Gerald at last realises how foolish he has been and how near he has come to losing the affection of a good and faithful wife, an affection which really he returns in full.

Code : Hermit.

Posters : 6-sheet.

D e r E r e m i t .

Personen:

Graf Sigurd von Heydenstjerna.....	Herr Anton Verdier
Hedda, seine Frau.....	Frau Elise Frölich
Baron Holberg.....	Herr Rasmus Christiansen.
Signe, seine Frau.....	Frau Ellen Kornbeck.

Hedda und ihre beiden Kinder Holger und Helga erwarten die Ankunft des Gatten und Vaters, der längere Zeit im Ausland gewohnt hat. Eine warme Frühlingssonne vergoldet das alte, vornehme Schloss und den Park mit den hohen, schattigen Bäumen. Die beiden kleinen Kinder spielen lachend und glücklich draussen im Freien und entfernen sich weiter und weiter vom Herrnhause. Sie kommen zu einer, an einem kleinen Bache gelegenen Hütte, die von blühenden Heckenrosen umrankt, mitten in lauschiger Einsamkeit steht. Holger öffnet vorsichtig die Tür. Er ist schon oft mit seinem Schwesterchen hier gewesen, und immer wieder haben seine kleinen Hände gezittert, wenn sie den Riegel herunterdrückten. Dort drin kniet auf einem Betschemel, andächtig über das heilige Buch gebeugt, ein Greis mit wallendem weissen Bart. Es ist der Eremit, eine Erfindung eines der früheren Grafen, der durch einen geheimen Mechanismus in Bewegung gesetzt werden kann. Er wendet sich dann um, schreitet langsam zur Tür, erhebt segnend seine Hände, um dann langsam und feierlich auf seinen Platz zurückzukehren. Diesmal will sich die Puppe indessen gar nicht in Bewegung setzen, und als Holger den Kopf stärker drückt, fällt sie gar auf den Rücken. Der Urmacher, der gerade im Schloss weilt, erhält nunmehr den Auftrag, den Mechanismus in Ordnung zu bringen. Inzwischen hat Hedda ein Telegramm ihres Gatten erhalten, der seine Ankunft für den gleichen Abend anmeldet, aber ihre Freude dadurch dämpft, dass er in Begleitung des Barons und der Baronin Holberg kommt. Sie wird ihn also nicht für sich allein haben, wie sie hoffte, sondern ihn mit fremden Gästen teilen müssen. Ihre Befürchtungen

bewahrheiten sich auch. Der Graf hat kaum ein Auge für seine junge Frau, ist aber lebhaft für das Wohlergehen und das Vergnügen der Baronin bemüht. Nicht einmal eine einzige karge Stunde widmet er Hedda. Nach einer kurzen Begrüßung seiner Kinder fährt er Signe Holberg aus, um ihr den Park und die Umgebung seines Schlosses zu zeigen. Dabei trifft er auch die idyllische Eremitenhütte, die er nicht versäumt, seiner Gefährtin zu zeigen. Allein Signe hat für das Stimmungsvolle der Hütte kein Verständnis. Der unbewegliche Alte mit seinen hohlen Wangen und seltsam glühenden Augen flösst ihr Furcht und Grauen ein und zusammenschauernd bittet sie den Grafen, diesen unheimlichen Ort zu verlassen. Sie macht auch nachher Hedda gegenüber kein Hehl von dem beängstigenden Eindruck, den sie in der Eremitenhütte empfangen hat. Am Abend ist Gesellschaft im Herrenhause. Jetzt wird die Huldigung besonders auffällig, mit welcher der Graf die junge Baronin ^{gibt} gibt. Bitteres Leid erfüllt Heddas Seele, als sie den geliebten Mann in den Netzen der schönen, blendenden Frau sieht, deren innere Kälte und Gleichgültigkeit ihm so wenig zum Bewusstsein kommt. Endlich überrascht sie die Beiden in zärtlicher Umarmung, und als sie den Gatten in höchster Aufregung an das Wohl der gemeinsamen Kinder erinnert, da bemächtigt sich seiner nur Verlegenheit, aber keine Reue, wie sie gehofft hat. Wief unglücklich eilt Hedda in das Schlafgemach ihrer Kinder und weint ihren Schmerz an ihren Bettchen aus.

Inzwischen hat der Baron, der im Allgemeinen machtlos, aber nicht ohne Stolz ist, seiner Frau die bittersten Vorwürfe gemacht, die Signe schnippisch und mit verächtlichem Lächeln hinnimmt. Eine Nacht, die von beiden Ehepaaren schlaflos verbracht wird, verrinnt. Am Morgen sehen die Dinge beinahe noch grauer und trostloser aus. Hedda erklärt ihrem Manne, mit ihren Kindern das Haus verlassen zu wollen, und der Graf, der an den beiden Kleinen mit inniger

Zärtlichkeit hängt, empfindet diesen Entschluss als besonders grausam, ohne doch etwas gegen ihn einwenden zu können. Nach dem Frühstück lässt sich der Baron bei ihm anmelden, und Sigurd rechnet bereits mit einer Pistolenforderung, als der Gatte der Geliebten ihm seine sofortige Abreise ankündigt.

Obschon er diese Lösung als Befreiung begrüßen müsste, vermag der Graf den Gedanken an einen so jähen Abbruch der Beziehungen zu Signe nicht zu ertragen. Er bittet daher die Geliebte, ihn zu einem letzten Abschied im Eremitenhäuschen zu erwarten, dem einzigen Ort, wo er eine Störung nicht befürchten zu müssen glaubt. Er ahnt nicht, dass die Eremitenhütte seit einigen Tagen der Lieblingsaufenthalt seines kleinen Sohnes geworden ist, der sich in der Kutte seines alten Freundes versteckt, als die fremde Frau den stillen Raum betritt. Wie im Spiel drückt der kleine Junge auf den Knopf, der den Mechanismus der Puppe in Bewegung setzt. Der Eremit erhebt sich, wendet sich um und schreitet mit erhobenen Armen auf Signe zu, die totenblass, mit weit aufgerissenen Augen in der Ecke lehnt und in diesem Augenblick glaubt, der alte Mann sei lebendig geworden, um die Ehre des Hauses zu retten und sie zu strafen. Mit einem wilden Aufschrei bricht sie zusammen. Als der Graf kommt, vermag er bereits einen Pulsschlag im Herzen der Baronin nicht mehr zu spüren. Die Frau wird ins Haus getragen, wo sie nach einem letzten schmerzlichen Aufstöhnen dem Herzkrampf erliegt.

Wie eine Binde fällt es von den Augen des Grafen. Die Lehre, die er durch Kinderhand empfangen hat, wirkt Wunder. Der Schein ist verblasst, und das edle, wahrhaftige Wesen seiner Frau übt wieder den alten Zauber auf ihn aus.

NORDISK FILMS COMPANY
COPENHAGEN

L' e r m i t e .

Personnages:

Le comte Gaston de Henvic.....M. Anton de Verdier
La comtesse Irène de Henvic.....Mme Else Frölich
Raymond   ) leurs
Marie-Louise) enfants
Le baron de Cherkow.....M. Rasmus Christianson
La baronne Olga de Cherkow.....Mme Ellen Kornbech

Le comte Gaston de Henvic est parti pour un voyage, et sa jeune femme est seule avec ses enfants, son fils Raymond et sa petite fille Marie-Louise.

Un jour la comtesse et ses enfants vont voir l'ermitage, une petite cabane, bâtie en style ancien, que le grand-père du comte Gaston avait faite construire au parc.

On l'avait appelé "l'ermitage" à cause de son intérieur, que le grand-père, une sorte d'original, avait monté comme une chapelle, et il ne manquait même pas un moine, qui était à genoux sur le prie-Dieu. Bien sûr le moine n'était pas vivant, c'était seulement une poupée mécanique, qui pouvait remuer les jambes et les bras, quand on monta le mécanisme dans son intérieur. Pendant beaucoup des années personne avait mis le pied dans la cabane délabrée, et la poupée était cassée.

La comtesse décide cependant de demander à un horloger de la raccomoder. Quelques jours après le comte retourne de son voyage; à la capitale il a rencontré un ami de sa jeunesse, le baron de Cherkow, et s'étant épris de la belle femme du baron, il a invité le baron et la baronne de Cherkow à venir passer quelques jours chez lui.

La comtesse aurait préféré d'être seule avec son mari les premiers jours après son retour, mais pour lui faire plaisir, elle reçoit ses nouvelles hôtes avec beaucoup de bienveillance.-

2) L'ermite.

Elle s'aperçoit cependant bientôt, que son mari est amoureux de la baronne Olga, mais au lieu de l'empêcher de lui faire la cour, elle l'y encourage plutôt. Elle demande à son mari de montrer les environs à la baronne et de l'accompagner à ses promenades à cheval.

Un jour le comte et la baronne passent devant l'ermitage, et la baronne exprime le désir de voir son intérieur. Elle entre accompagné du comte. L'ermite à genoux, fait une impression très vive sur la baronne, et le comte a besoin de tout son don de persuader pour la tranquilliser. Il lui explique qu'il n'y a pas cause de crainte, l'ermite n'étant qu'une poupée, dont le mécanisme était détraqué pardessus le marché. Mais elle ne peut pas se débarrasser de l'effet lugubre, que l'ermite a produit sur elle, et elle demande au comte de la reconduire de suite à la maison.-

Dès lors l'image de l'ermite- l'abominable ermite- la poursuit. Aussi souvent qu'elle écoute les mots du tentateur l'image de l'ermite s'interpose entre elle et le comte. A la fin elle s'imagine que c'est sa mauvaise conscience qui l'avertit de commettre un péché.

Au jour même une grande fête a lieu au château. Après le dîner la comtesse joue du piano au salon, mais voyant son mari et la baronne quitter la chambre ensemble, un soupçon terrible s'empare d'elle. Elle se lève et les suit au cabinet ----- où ses soupçons se confirment.

Naturellement tout le monde est consterné. Le baron et la baronne de Cherkow se préparent immédiatement pour le départ et la comtesse Irène se décide aussi à quitter la maison

3) L'ermite.

avec ses enfants.

Mais avant qu'elle soit partie le baron et la baronne retournent au château, leur voiture étant cassée, et ils sont obligés de demander l'hospitalité jusqu'au lendemain.-

Le comte trouve cet hasard fatal et écrit à la baronne Olga lui demandant de venir à l'ermitage, où ils sont sûrs de n'être pas dérangés. La baronne lutte longtemps avec sa conscience, mais enfin elle se décide à lui accorder son désir. Au parc jouent Raymond et Marie-Louise, mais tout à coup Raymond est disparu. Il a quitté sa petite soeur pour aller lui-même à la découverte. - Il a envie de se cacher dans l'ermitage, maintenant que la poupée est raccommodée, et il se dit que ça sera très amusant de la voir remuer les bras.

Il se glisse derrière l'ermite et monte le mécanisme. Aussitôt qu'il l'a fait, la porte s'ouvre et de sa cachette il voit la baronne qui entre. Mais justement en ce moment, l'ermite se lève et avec des mouvements raides et irréels il se tourne vers la baronne, étendant les bras vers le ciel, comme s'il voulait l'accuser de son infidélité.

Marie a cependant trouvé sa mère et lui a expliqué que son frère est dans l'ermitage. Quand la comtesse entre elle trouve son mari à genoux à côté du corps de la baronne. La terreur l'a tuée.

Mais à la vue de la morte mari et femme se réconcilient et désormais leur vie est consacrée au bonheur de leurs enfants.
